

Uměním spolu.

Galerie a Klub Art Třináctka – oáza uprostřed ruchu velkoměsta.

Dáváme příležitost spolupráci uměleckých osobností a občanů na vytváření uměleckého klubu s galerií. Nabízíme kulturně přínosnou cestu ke zkvalitnění prostředí v srdci Brna pro všechny zapálené srdcaře, kteří se zamilovali do myšlenky oživit a zpřístupnit historický objekt v areálu Staré radnice města Brna.

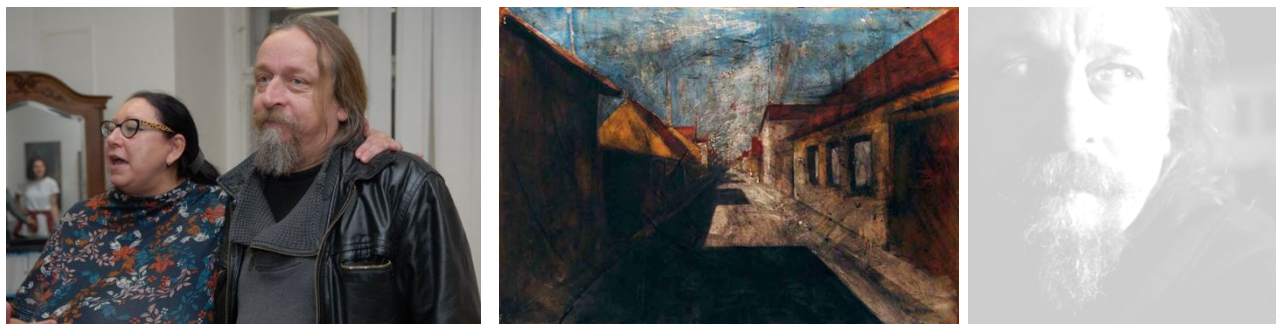
Reminiscence.

V březnu 2012 jsme otevřeli Galerii Třináctka se záměrem oživit historický objekt panského domu, který je součástí areálu Staré radnice. Stará radnice je nejstarší světskou památkou města Brna a jednotlivé objekty jejího areálu jsou zapsány ve státním seznamu kulturních památek. Součástí areálu Staré radnice je také objekt Panská 13, kde se „Galerie Třináctka“ nachází. Radnicí města Brna byly tyto objekty, včetně objektu Panská 13, užívány od roku 1373 až do roku 1935. Záměrem bylo zajistit historické památce důstojnou rehabilitaci a otevření pro veřejnost, která může do těchto unikátních prostor vstoupit. Galerie přitahuje návštěvníky, kteří mají zájem o akce pořádané v exkluzivních historických místech. Dává pozitivní příklad na využití památkového objektu jako kulturního dědictví a klenotu, který nám naši předkové zanechali. Současně jde o zlidštění historické památky a její zpřístupnění vnesením současné kultury do prostředí tohoto objektu.

Ohlédnutí za výstavami roku 2017.

Leden 2017 – Martin Frind.

Akademický malíř, který se stal tváří naší galerie, kterou podpořil příběhem vyjádřeným nástěnnými malbami, pokračujícími dál do prostoru interiéru a vyvrcholí portrétem Jana Skácela. A nyní se vrátil s ucelenou výstavou do Třináctky a bylo to pro nás velké potěšení a radost. Kresby vedle maleb tak, aby celek působil jakýmsi ztišením. Vedle melancholicky laděných portrétů osobností nás čekají obrazy, které v sobě zahrnují jistou samotu člověka v daném prostoru. Tvář sama je pro autora pouze základem, jakousi podmalbou, a hlavní význam obrazu hledá kdesi uvnitř podobizny. Stejně jako v rozlehlé krajině ho zaujímá určitý detail. Říká se mu malíř undergroundu, patří ke generaci výtvarníků spjatých s prostředím českého undergroundu. Narodil se v roce 1963 v Praze. V letech 1979 - 1983 studoval na Střední umělecko-průmyslové škole v Praze, obor užitá grafika u prof. Václava Bláhy, 1986-1991 Akademii výtvarných umění v Praze, obor figurální a monumentální malba u prof. Jiřího Ptáčka a od roku 1990 obor experimentální kresba a plastika u prof. Karla Malicha, kde také v roce 1991 absolvoval diplomovou práci. Své obrazy představil na desítkách výstav ve výstavních prostorech v České republice, Belgii, Francii, Polsku, Rakousku a Slovensku. Žije a pracuje ve Veltrusech.

Únor – březen 2017 - Kateřina Dubovcová

Putovní výstava obrazů fotografky a grafičky Kateřiny Dubovcové byla věnovaná brněnskému DIVADLU KLAUNIKY, tato výstava byla zahájena na 3. ročníku divadelně-integračním festivalu QUIJOTOVA ŠEDESÁTKA v Lipnici nad Sázavou, 25. - 27. 8. 2016, v prostorách Lipnického hradu... Od února 2017 byla k vidění v Brně a jiných městech ČR. Tvorba a její průřez je věnován letošnímu výročí divadla a jeho třicetiletému působení na scéně. Projekt se bude skládat ze dvou částí. První část - historie divadla + představení členů. Druhá, hlavní část - obrazy koláží. Hlavním tématem a myšlenkou bylo ztvárnit emoce při

představeních, a ponoření do tvorby Salvadora Dalího. Konkrétně jeho tvorby věnované Donu Quijotovi. Koláže vytvořené na základě pocitů a vnímání. Myšlenka...Co měl Quijote de la Mancha snazší než my? Jeho forma bláznovství a odhodlanosti mu to ulehčovala. A i když toho blázna máme v sobě všichni, chybí nám kolikrát odvaha.

Duben 2017 - MgA. Jan Spěváček

Obrazy Jana Spěváčka inspirované především živlem vody vycházejí z konceptu velkoformátové kaligrafie prostoupené východními filosofiemi, vizuálně kontrapunktované filigránským malířským detailem, vkomponovaným do dynamických ploch ne vzdálených akční malbě. Drobný hmyz či obojživelníci nenesou jen význam symbolický, ale jsou i jakýmsi bajkovitým zosobněním lidských bytostí, proměněných do pohádkově zakletých žabích princezen či princů"- odvážných vážek, s nadsázkou dětského pohledu a přihlédnutím k podstatě lidské povahy, obývajících klidná zrcadlení i vířivé proudy prvotní materie – vody, v jejímž ztvárnění je Jan Spěváček skutečným mistrem.

Květen - červen 2017 - Šárka Hejnová

Slavná a uznávaná kostýmní výtvarnice, scénografka a umělkyně jejímž velkým koníčkem se stala tvorba mozaiek, velké osobnost. Kostýmní výtvarnice Šárka Hejnová se narodila 8. května roku 1949 v Praze. Po středoškolských studiích vystudovala pražskou Vysokou školu umělecko průmyslovou ŠUP-obor divadelní a filmový kostým. Jako kostýmní výtvarnice ještě za dob studií spolupracovala s předními českými jevištními výtvarníky a režiséry. Na její kostýmní tvorbu měli největší vliv Ester Krumbachová a Zdenek Seydl. Hlavním jejím učitelem byl její otec, profesor Josef Svoboda, s nímž od roku 1977 trvale spolupracovala doma i v zahraničí a zejména se učila vnímat divadelní prostor a funkci dramatického kostýmu v něm. Mezi českými divadelními a filmovými režiséry, kteří měli podstatný vliv na Šárku Hejnovou, bezesporu patří režiséři: M. Macháček; J. Srnec, V. Chytilová; V. Vorlíček, K. Kachyňa, J. Jakubisko; L. Smoček a E.

Schorm. Převážná část jejích kostýmních návrhů je spojena se scénou v Národním divadle v Praze. Nové materiály a postupy uplatňovala při tvorbě návrhů pro a Laterně magiku, nebo Černé divadlo. Kostýmní návrhy tvořila i pro dramatisace v Činoherním klubu, v DJKT v Plzni, nebo pro Filmové studio Barrandov a Českou televizi. Mimo svou vlast je známou kostýmní výtvarnicí např. kostýmními návrhy pro Operu v Sydney, pro divadla v New Yorku, Ženevě, Marseille, Bologni, Vídni, Paříži, Bruselu, Antverpách a v divadle Arena di Verona. Vypracovala návrhy pro více jak třicetku českých filmů a televizních pořadů a seriálů, např. Malá mořská víla /1976/: Krakonoš a lyžníci /1980/; Zánik samoty Berhof /1983/; O statečném kováři /1983/; Perinbaba /1985/; Chobotnice z II.patra /1986/; Pan Tau /1988/; Kouzelný měšec /1996/; a Kačenka a strašidla /1992 pro ČT/; Arabela se vrací aneb Rumburak.../1993, pro ČT/ aj. V současné době intenzivně spolupracuje s režisérem Jurajem Herzem a Divadly Na Fidlovačce a Na Jezerce.

Červenec - srpen 2017 - Bc. Marie Čmelíková

Výtvarnice, básnička Ostravská universita, fakulta umění, detašované pracoviště Zlín. Tvoří v Brně. Básnička a malířka, studovala Střední průmyslovou školu polytechnickou ve Zlíně, obor Reprodukční grafik pro média a poté obor Malba na Fakultě umění Ostravské univerzity. Po studiích žila ve Vyškově, od roku 2014 bydlí v Brně, kde má i svůj ateliér. Příležitostně vystavuje své obrazy a vystupuje na večerech autorského čtení. Kniha slasti – Ožanka je soubor autorčiných erotických básní ilustrovaných vlastními malbami, rovněž s erotickými tématy. A autorka si servítky nebere ať již tiskne pero nebo štětec.

Září – říjen 2017 – Petr Lorenz

Nadaný malíř a vycházející hvězda brněnské kulturní avantgardy. Vystudoval obor Vědecká kresba a ilustrace na Střední škole umění a designu v Brně v roce 2002 – 2006 a Fakultu výtvarných umění na VUT v Brně v roce 2007–2013, kde absolvoval Ateliér kresby a grafiky. Důležitá je pro autora práce se světlem a kompozicí. A obyčejné momenty ze života. Zajímá ho časosběrnost a deníkovost moře, příroda, město a ženy. A rád vytváří cykly vsazené do filmového prostředí. „Při přenosu obrazu na plátno jsem se snažil realitu co nejméně rozbít, přesto

jsou to obrazy v přeneseném slova smyslu univerzální. Je to Brno, ale může to být také jakékoliv jiné místo na světě. Důležitá pro mě byla vždy hra světla a také kompozice," říká autor. Svět filmového plátna přitahuje Petra Lorenze delší dobu. Zastavené obrazy filmových scén zprostředkovávají divákům autorovo okouzlení produkcí filmu noir, bondovkami nebo také nezávislymi filmaři jako je David Lynch, nebo Jim Jarmuch. "Určité, aspoň pro mě, zajímavé napětí vzniká mezi přiznaně malířským, "analogovým" rukopisem obrazu a perfekcí digitálního záznamu pohyblivé postavy. Podle mě je v Lorenzově práci obsažena silná metafora nostalgické Arkádie, kde duchové filmových postav spolu se svými mrtvými představiteli žijí v idylickém bezčasní. Bezprostředním, byť pro někoho naivizujícím konceptem se zároveň dotýká zajímavých otázek o smyslu média obrazu a jeho nové existence v digitalizovaném světě." říká o jeho díle doc. ak. soch. Jiří Sobotka. A neodpustíme si citaci z hodnocení Doc. ak. mal. Margity Titlové: „Petr Lorenc vytváří „hýbající se obrazy“ a jako námět pro své obrazy často využívá zastavené sekvence filmu, které fungují jako podklad k malovanému námětu. Vytváří novou vlastní vizuální podobu, která mu nabízí poměrně svobodně vytvářet různé emoční vztahy." Sám Petr Lorenz o svých obrazech říká: „Jde mi o vytvoření atmosféry, které nemusíme úplně rozumět, ale důležité je jaký pocit v nás vyvolá. Pracuji s principem iluze, snění, krásy, svádění a pomíjivosti.“

Říjen 2017 – výstava trvá - Milan HUGO Forman, Petra Holzbachová a instalace Dana INKA Bratková.

Výstava dále uvedena a popsána ve výstavním plánu roku 2018.

Říjen - listopad 2017 – Kateřina Dubovcová a Bořivoj Hájek

Kreativní výstava fotografií ve Třináctce. Kateřina Dubovcová je kulturní manažerka KlubArt Třináctky od roku 2013. Kreativní umělkyně se zaměřením na dokumentární a uměleckou fotografii, grafiku a design. V posledním období se věnuje také malbě obrazů. Jejím krédem je: "umělecká fotografie bez myšlenky a emocí může být jen stěží opravdovou fotografií". V roce 2009, 2010, 2011 vítězství v projektu „EMOCE“ v kategorii fotografie, a s tím spojená výstava v

Jindřišské věži a Galerii Azeret v Praze, následně v Galerii Třináctka v Brně. Samostatné výstavy na vybraných místech ČR (21 GRAMŮ DUŠE, TICHŮ VE SVĚTLE, HOLANDSKÉ KOUZLO, V KŘIVKÁCH SRDCE, NÁVRATY, POCTA STRÁŽNÝM ANDEĽŮM, DON QUIJOTE DE LA MANCHA, Volné variace - SALVADOR DALI). Bořivoj Hájek dlouhodobě spolupracuje na reportážích, které zachycují kulturní události v KlubArt Třináctce. Profesionálně se věnuje zpravodajství a publicistice. Od roku 1993 pravidelná spolupráce a fotografování pro tato tištěná periodika : Brněnský Večerník, Slovo, Telegraf, Den, Právo, Rovnost, Rock&Pop, Respekt, Prague Business Journal, Fotografie magazín - dvakrát první cena v soutěži TOP foto. Internetová média: Free music, Stream TV.

Listopad 2017 – Nicole Taubinger a Kateřina Dubovcová

Unikátní plastová performance ve Třináctce.

Nicole

Taubinger je původem německá umělkyně, která tvoří umělecká díla, šperky, design aj., k jejichž výrobě využívá plastové předměty, které ostatní lidé vyhodí. Nicole obdivuje barevnou škálu plastů, a proto její díla vynikají výraznými odstíny. Ve svých výrobcích zpracovává odpad, který člověk vyprodukuje při své každodennosti, aniž by jej sám ještě vůbec vnímal. Její díla tak mají nejen ekologický kontext, ale učí nás objevovat krásu tam, kde by ji málokdo hledal. Autorka používá předměty denní potřeby. Předměty, které nás obklopují v takové míře, že je už ani nevnímáme. Nachází je a dává do nového kontextu. "Plast je naše umění, naše druhá krajina." Vystudovala šperk na University of Oregon v USA a má za sebou řadu výstav i aktivistických performancí převážně v Německu, Chorvatsku, USA a České republice. Její objekty jsou silně kritické a ironické. Aktivně reagují na politické, ekonomické, sociální a kulturní změny a problémy. Ukazuje dnešní svět v souvislosti s postupným rozšiřováním záběru a definuje tak umění daleko šířeji. Jeho nositelem je zde téměř jakákoli společenská skupina. Vernakulární jazyk s vysokou mírou nadsázky a humoru využívajíc řemeslných znalostí se tak stává cenným drahokamem ve stále se zrychlující globální problematice konzumní společnosti. O Kateřině Dubovcové jsme se zmínili již v některých předchozích popisech.

Prosinec 2017 – výstava trvá – Jan Kunovský

Výstava dále uvedena a popsána ve výstavním plánu roku 2018.

Výstavní plán roku 2018

LEDEN 2018

Připijte z číše HŘÍCHU, kterému se říká UMĚNÍ.

Pokračování nebezpečných setkání s madam de Merteuil.

Jan Kunovský

Pokračování výstavy akademického malíře Jana Kunovského, kresby a obrazy noblesního umělce renesanční doby, schopného obsáhnout širokou škálu tvůrčích prostředků. Dernisáž a nahlédnutí do malířových dopisů adresovaných markýze de Merteuil. Absolvoval Akademii výtvarných umění Praha (studoval v letech 1978–1985 u prof. Čepeláka). Realizoval více než pět desítek samostatných výstav, více než dvě desítky performancí a účastnil se mnoha kolektivních výstav doma i v zahraničí - mimo jiné byl v roce 1997 odměněn hlavní cenou v celostátní soutěži „Objekt 2,5-97“. Připravoval výtvarné podklady pro balet Národního divadla, ilustroval obaly alb Supraphonu a Pantonu, spolupracoval s Českou televizí. Jeho obrazy můžeme najít ve sbírkách a galeriích naší republiky a sbírkách Ministerstva kultury ČR. Tvorba Jana Kunovského evokuje umělce renesanční doby, schopného obsáhnout širokou škálu tvůrčích prostředků. Jeho současná tvorba, ať už ve formě kreseb, obrazů nebo objektů či založená na syntéze různých uměleckých disciplín, má kořeny v době, kdy ho touha po zachycení pohybu ženského těla přivedla do baletního souboru Národního divadla. Jan Kunovský již řadu let spolupracuje s pražským baletem Národního divadla (zejména s první sólistkou Terezou Podařilovou). Na komorní scéně Divadla Kolowrat společně uvedli výtvarně-taneční báseň Sirael, která byla vybrána do programové struktury akce „Praha - evropské město kultury 2000“. Tento symbol inspiroval Kunovského k novým performancím, které uvedl v mnoha českých galeriích, výstavních síních - například na Pražském Hradě v Rudolfově galerii. Na základě tohoto úspěchu byl v roce 2011 natočen pro Českou televizi jeho autorský film se stejnojmenným názvem. Mimo jiné je třeba vyzdvihnout projekt Theatrum Mundi na balkonech Národního divadla či Eniel na pražském Vyšehradě.

Loutky

Milan HUGO Forman

Narodil se v Kroměříži. Vystudoval DAMU, obor loutkoherectví. Po škole začal hrát v Černém divadle. Později hraje v Divadle Bratří Formanů (pouhá shoda jmen , sám se označuje jako „nebratr“), spolupráce trvá až do současnosti. V Řeznické v činoherním představení Honzy Marka ztvárnil Saturnina. Účinkoval i v několika filmech. Založil také vlastní divadelní společnost Forman + Herodes , se kterou realizuje jak hry pro děti , tak pro dospělé. S hercem Petrem Vackem dali dohromady představení Barokní Opera. Loutky a panduláky si sám vyřezává částečně u sebe doma na Starém Městě (genius loci Havelská), částečně v dílnách DAMU, kde i několik let učil. Rád vaří dobrý čaj.

Petra Holzbachová

Známa fotodokumentaristka. Fotí po celém světě, věnuje se nejenom dokumentární fotografii, ale také aktům nebo portrétům.

Dana INKA Bratková

Kurátorka výstavy a autorka instalace. Textilní výtvarnice, zajišťuje komplexně kostýmní výpravu pro film, televizi, divadlo a kostymované akce. Často se podílí na přípravě a organizaci módních přehlídek a tvořivých dílen. Aktivně se věnuje práci v divadle a recitaci. Od roku 1986 byla zaměstnána ve Filmovém studiu Barrandov, sekce kostýmní výprava kde se podílela na filmech např. Cirkus Humberto, Můj přítel DÁrtagnan, Muka obraznosti, Evžen Oněgin,... Od roku 1990 pracuje na živnostenský list – „zajišťování kostýmní výpravy“ (práce v oblasti filmu, divadla, reklamy, návrhy kostýmů např. filmy Tankový praporek, Černí baroni, Červený bedník, Blade, Hellboy...). Zabývá se též výrobou textilních doplňků a hraček.

Pokračování výjimečné výstavy loutek a fotoreportáž dokumentující neobvyklý život a tvorbu světoznámého loutkáře, obyvatele Starého města a světa, milovníka dobrého čaje.

ÚNOR 2018

Krajina nových opakování

Lenka Tichá

Výstava tvorby nadané umělkyně v oboru klasická grafika, malba a počítačová grafika. Výtvarnice Lenka Tichá zvolna směřuje k jádru. Jádro pravdy i prosby. A to je vážná práce. Tak trochu titěrná, poctivá a přitom prostá jak verše Lenčina

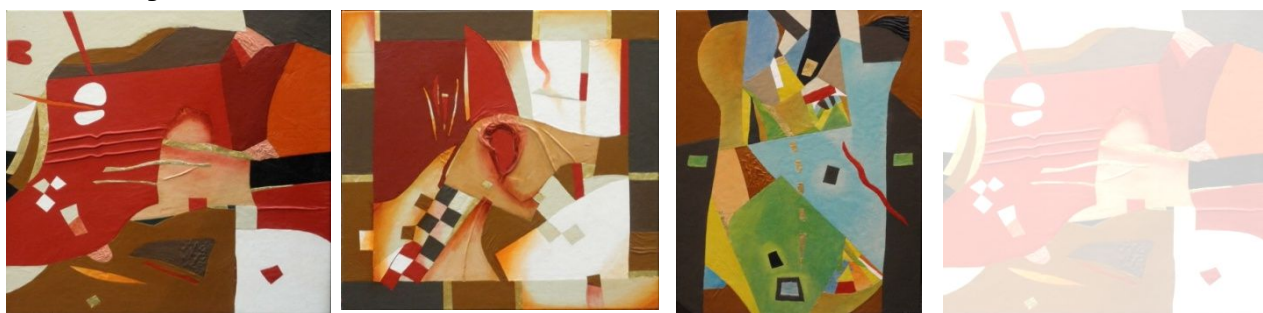

milovaného Jana Skácela. Zaujata strukturou, jakožto básní vystváří L. Tichá v poslední době náročně koncipované a kombinované techniky pracovně pojmenované "STAVY ŽENY". Nic si během tohoto poznání neusnadňuje, spíše naopak. Vznosné linky JABLKO (POZNÁNÍ) – CIBULE (CESTA) – HLAVA (VZPOMÍNKY) – ČLOVĚK (ŽENA) se nejednou vprostřed složitosti rodinného i zaměstnaneckého života drží téměř z posledních sil. Zuby nehty. Hluchý Bedřich Smetana také kousal do klavíru, aby cítil rezonance jednotlivých tónů... Lenka Tichá žije v mysteriózní "Krajině nových opakování" jiného povýtce brněnského básníka: Ivana Blatného. Je si dobře vědoma, že obě ústřední témata umění jsou jednou provždy daná – láska a smrt. Ale vyslovit je znovu, nově je zopakovat, považuje L.T. za svůj neokázalý tvůrčí úkol (a úděl). Nutno dodat, že se u této autorky, vnitřně velice křehké, dá s přesvědčením hovořit o usebraném, dokonale promyšleném, dostředivém uměleckém vývoji započatém již na Škole uměleckých řemesel Brno ve třídě prof. Jiřího Šindlera a prof. Dalibora Chatrného. Jedno zde navazuje na druhé, něco se rodí s představou dalšího. Dohromady Ariadnina nitka k nepřetržení, k neodmotání... Často si grafička, kreslířka a malířka Lenka Tichá, zanícená čtenářka a obdivovatelka próz spisovatelky Věry Linhartové, znovu a znovu pracně skládá cestu po větvích. Kde najde jistotu, že ona cesta není spíš labyrintem? Lenka Tichá dává do své tvůrčí práce všechno. Potřebuje ji jako potřebujeme kýchnout, stejně naléhavě. Riskuje. Její z hloubky tištěné a vyvěrající děje, nikoli obrazy jdou až na doraz. Inspirována kupříkladu dnes všudypřítomným tetováním, tou stavbou z čar na plátně kůže, mistrně pracuje s jejím detailem. Avšak i této těžce nabyté cennosti se vzápětí vzdává ve prospěch celistvosti sdělení. Takové jsme, takoví jsme, taková jsem já...

BŘEZEN 2018

V kůži a pod kůží

Alena Kojdlová

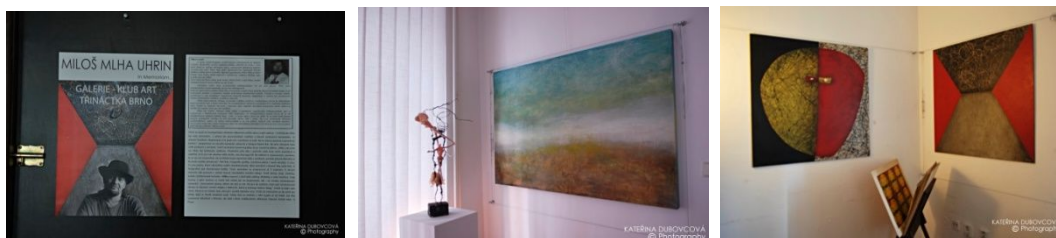

Výstava zahrnující současnou tvorbu vyhledávané umělkyně, kde součástí bude přehlídka nové tvorby kožených módních doplňků. Brněnská výtvarnice Alena Kojdlová se narodila v Praze. Odmalička se zabývala kresbou a malbou. Absolvovala Střední uměleckoprůmyslovou školu v Brně. Ve své profesionální výtvarné činnosti se věnuje malbě a tvorbě objektů z kůže. Její práce jsou ve sbírkách Moravské galerie. Má za sebou více než 40 samostatných výstav, nejen v České republice, ale i v zahraničí. Více zde: <http://galeriekoala.webnode.cz/>

DUBEN 2018

Odešel do mlhy ... in memoriam k nedožitým narozeninám

Miloš „Mlha“ Uhrin

Pozoruhodný malíř a performer, valtický rodák žijící v Rakvicích zemřel nečekaně měsíc před svými narozeninami. Břeclavsko tak přišlo o jednu z výrazných uměleckých osobností. V umělecké sféře byl samoukem. Mnohé svou tvorbou překvapuje ... jak to vlastně dělal, jak zahustil tiskařskou barvu pudrem? Na jeho obrazech je vidět poctivost a zemitost. Tvořil od drobné komorní grafiky až po rozměrná plátna. K fotografiím domalovával koláže. V letních měsících rád pracoval v útulné lisovně starobylého vinného sklepa, který se jmenuje Galerie Sklep, kde měl nainstalované své obrazy. Tvořil akryly, oleje, sítotisky, koláže, kombinované techniky a díky inspiraci z okolí také veltlíny, müllerky anebo vavřince. Tedy hrozny, neboť ve volném čase se věnoval i výrobě vlastního vína.

Míchačkou i lyžemi

Laco Garaj

Výstava seznámí s tvorbou nonkonformního umělce, nesoucí charakteristické znaky jeho osobního stylu. Obrazy mají výraznou barevnost a vlastní obrazový řád, v němž živý, někdy až útočný kolorit a bohatství forem nepotlačují výzvu k meditaci a vnitřnímu soustředění. Poukazuje na zajímavé srovnání obou hlavních sfér Garajova výtvarného zájmu – vitráže a malby – i na jejich postupné proměny. Výtvarník, sochař a grafik, původem z Rimavské Soboty na Slovensku, bydlí a tvoří v Klentnici. Dělá sochy, skleněné vitráže, experimentuje i se zednickou míchačkou, kterou dokáže nahradit štětce. Svě velké formáty vystavoval například také v brněnské galerii Slévárna Vaňkovka. Rád pracuje se sklem – pod jeho rukama vznikají vitráže a vitrážové sochy (vytvořil například vitráž v lékárně U červeného raka na Masarykově třídě v Brně a vitrážovou lunetu v klubu Divadla Bolka Polívky v Brně, v roce 1998 vytvářel vitráže do filmu Johanka z Arku francouzského režiséra Luca Bessona). Věnuje se také restaurování vitráží. Učí plastiku na gymnáziu s uměleckou profilací v Brně. Garajovy práce cestují i do ciziny (Poznaň, New York, Bonn a další). Důležitý v umělcově tvorbě je i roční pobyt v kazašském Dušambe, kde realizoval velkou

prostorovou vitráž „Hory“. Když se po sametové revoluci Garaj vrátil domů, zúčastnil se i společné výstavy věnované umělecké alternativě. „Bylo to velké. Hráli Velvet Underground a přišel i básník Allen Ginsberg. Jeho věci pověsili vedle Karla Gotta, což bylo legrační. Vystavoval i v New Jersey, Bonnu či Poznani.

KVĚTEN 2018

Ten druhý život

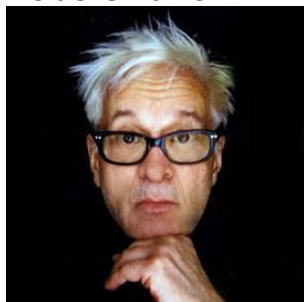
Jana Zechmeisterová

Fotodokumentaristka a reportážní fotografka - věčná idealistka z přesvědčení. O ženách v uniformě se říká ledacos: cílevědomé, urputné, s potřebou rozhodovat a mít hlavní slovo. Jana Zechmeisterová do této „škatulky“ příliš nezapadá. Ani teď, kdy už je vojákem v záloze, ani před tím, kdy ještě vojenskou uniformu oblékala. Působí spíš jako typ snílka, idealisty, který chce měnit svět. A když to nejde hned, chvíli počká a zkusí to znovu a jinak. Své názory nikomu nevnucuje, prostě dělá, co ji baví. A protože to dělá srdcem a s otevřeným hledím, nakonec ji nelze přehlédnout. To, že vystavuje svoje fotografie z mise v Kosovu, bere jen tak mimochodem. Vystudovala teorii a dějiny dramatických umění na filosofické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci a už více než deset let pracuje na tiskovém oddělení Ministerstva obrany. A stejný motiv ji vede k fotografování jejich mentálně postižených kamarádů z domovů a ústavů sociální péče, se kterými už několik let jezdí na letní rehabilitační tábory. Jejich svět je světem čistých emocí a důležitých malých radostí. Patrony této výstavy se stali fotografové Lenka Hatašová a Robert Vano. A ještě emoce - pro svoji přítelkyni zpěvačku Zlatku Bartoškovou fotografuje její koncerty a koncerty jejich muzikantských kolegů. Hudba je rovněž takový katalyzátor emocí. Fascinuje ji síla prožitku, který je u mnoha muzikantů vepsán ve tváři, sklonu těla, v gestu. Je tam nejen rytmus, ale celý příběh, který v sobě píseň i interpret má. Někdy si říká, jestli přes ty otevřené emoce druhých neučí i sama sebe vyjadřovat ty svoje... A to je možná takový malý zázrak, který může v umění při dobré konstelaci nastat. Když dokážeme vyjádřit a pak také předat, sdělit to, co považujeme za důležité.

Vzpomínky, aneb fotka nemusí být ostrá

Robert Vano

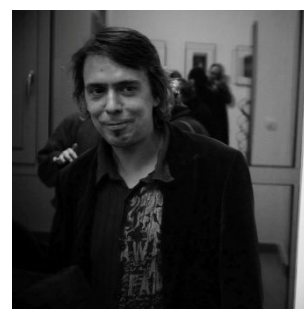

Výstava ve které se fotograf dělí nejen o své profesní zkušenosti, ale také o své myšlenky o fotografii, životě a lásce. Robert Vano je světoznámý fotograf, který se dokázal vypracovat od nuly ve Spojených státech, kam ho v podstatě dovedla náhoda a nechuť sloužit vlasti v rámci základní vojenské služby v bývalé Československé socialistické republice. Jeho emigrace mu přinesla nejen slávu, ale v začátcích těžké chvíle a objevení sama sebe. Ovšem být v New Yorku také znamenalo zkusit všechno možné. Takže nastalo období mejdanů, drogových výletů mimo realitu a objevení vlastní homosexuality. A právě komunita bohémů, hereckých hvězd a homosexuálních mladíků, kteří se točili kolem světa módy, posunula Roberta zase o krůček dál. Pro fotografy, kteří fotili modelky na titulní stránky módních časopisů česal a líčil tváře, které z těchto obálek shlížely a stávaly se tak ikonami světových mol. Robert ale nechtěl jen líčit a vykonávat příkazy. Chtěl to sám zkusit a po celkem trnité cestě se to povedlo. Zařadil se po bok slavných fotografů, kteří fotili v New Yorku, Paříži, Londýně a Miláně, ve světových centrech módy.

ČERVEN 2018

Nový návrat ztraceného syna

Jan Sytař

Výstava představuje autorovy práce, které vznikly během jeho pobytů v léčebně a jejich mezidobí v rozmezí dvou let. Zahrnuje kresby a malby. Malíř Jan Sytař studoval Zlínskou školu umění, dále FaVU VUT, ateliér Malba 2 Martina Mainera, Brno, bakalářské studium, pak AVU, ateliér Grafika 2 Vladimíra Kokolii, Praha, a magisterské studiu dokončil na FaVU VUT, ateliér Malba 2 Martina Mainera, Brno. 2001 - 2002 absolvoval stáž v Ateliéru grafika II u V. Kokolii na AVU v Praze; věnuje se především malbě, některé výstavy spojuje s performancemi; zúčastňuje se sympozií (Slovník českých a slovenských výtvarných umělců 1950 - 2005, Výtvarné centrum Chagall Ostrava 2005). Jeho tvorba jede na vlně

punku, vlně široké, slavné, vycházející z citlivých, něžných citů byvších punkerů. Orientuje se na symboliku a kult kalichům pohárů a rubíny. Může být drahé všechno co se třpytí, všechno to jde dohromady, ale kdo ví, kde bude Sytař dál?

ČERVENEC – SRPEN 2018

Art Brut Klaunika

Výstava tvorby mentálně postižených herců z Divadla Klauniky Brno. Divadlo Klauniky Brno realizuje kromě originálních divadelních projektů, v němž společně účinkují profesionální herci, dětské herci a herci s mentálním postižením, také arteterapii s mentálně postiženými. Arteterapie se koná v Galerii Třináctka a výsledkem tvorby mentálně postižených jsou jejich obrazy a obrázky, kde do nesmírně křehkého dialogu se světem vstupují ti, kteří už téměř nejsou dětmi, ale ještě nejsou ani dospělí, spolu s těmi, kteří přesto, že již dospělí jsou, zůstanou navždy dětmi. Arteterapie probíhají pod odborným vedením uznávané malířky **Miroslavy Oberreiterové**. Kmotrem výstavy a teatroterapeutických aktivit je neodolatelný český herec, mim, dramatik a scenárista Bolek Polívka. Kurátorem výstavy je žák Bolka Polívky, uznávaný dramaturg, režisér a ředitel integračního divadla Klaunika, s.r.o. Zdeněk Mazáč. Výstava je doplněna fotoreportáží **Kateřiny Dubovcové** z činnosti Divadla Klauniky, které je proslulé svými integračními aktivitami pro mentálně postižené herce, kteří v jeho inscenacích vystupují a kteří jsou současně vystavujícími autory.

KREAT - Best of Art Brut

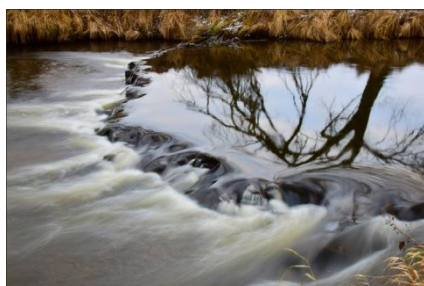
Výstava výtvarníků s handicapem zastoupených ateliérem KREAT. Art brut je výtvarný projev, který je úzce spjat s osudem svých tvůrců. Autoři nejsou profesionální výtvarníci, jsou to lidé s psychickými problémy, nebo duševní poruchou. Společnost často stigmatizuje lidi, kteří trpí mentálním onemocněním, bez toho, abychom si uvědomili, jaký mají bohatý vnitřní život a kolik jiných talentů a kreativity se v nich skrývá. Cílem výstavy je veřejná prezentace děl, které vznikly v rámci arteterapeutického atelieru KREAT. Autoři podávají upřímnou, autentickou výpověď o sobě a svém vlastním světě. Tato výpověď není deformována žádnými profesionálními kritérii, vychází z vlastních pohnutek a touhy vyjádřit se.

Kromě prezentace výtvarných děl budou v rámci obou výstav probíhat různé doprovodné aktivity, jež by měly přispět k lepší informovanosti a odbourávání předsudků o lidech s duševním onemocněním.

ZÁŘÍ 2018

Krátký okamžik, než slunce zapadlo

Jitka Havlová

Výstava obrazů, fotografií, možná i šperků poetické brněnské malířky a fotografky, která vytváří i nádherné šperky. V Brně žije a tvoří svá umělecká díla malířka a fotografka Jitka Havlová. Veškerá její tvorba vychází z přírody. Detail z přírody je u ní častým námětem i pro mnoho fotografických obrazů. Kromě fotografií maluje tato umělkyně také nádherné obrazy a vytváří šperky ze stříbra a přírodního materiálu – rohoviny. Jitka Havlová vystudovala grafiku na SUPŠ Brno. Zúčastnila se řady skupinových výstav a uspořádala přes dvacet

samostatných výstav. Její dílo je zastoupeno ve sbírkách MG v Brně (fotografie, šperky) a uměleckoprůmyslového muzea v Praze (šperky). Na svých fotografiích nádherně zachycuje pomíjivost okamžiku. Fotoaparát nosí stále u sebe, protože má neustálé nutkání zachytit nejen pohled, ale i atmosféru. Když fotoaparát nemá, vždy lituje. Jednou třeba oranžová těžká deka z mraků ležela nízko nad Brnem a dotýkala se věží chrámu. Ten krátký okamžik, než slunce zapadlo, byl fantastický. Už se to nikdy neopakovalo. Výtvarné činnosti se věnuje celý život. Od dětství kreslí a maluje, v posledních letech na hedvábí, většinou však obrazy. Šperky tvoří už 30 let. Ze začátku to byly šperky z tvrdé podrážkové kůže, později z rohoviny a kovů, často doplňované drahými kameny, spony, náhrdelníky, závěsy, náramky, knoflíky... Rohovina se dnes vyhazuje, nikdo ji nepotřebuje a šperky z ní jsou to jediné, co z kraviček zůstává. Materiál je to pro ni tedy problematický, ve smyslu úcty k těm, kterým patřila a kdyby mohla, dala by ty své šperky ráda za jejich život. Měla období, zejména po návštěvě jatek a také nabytí internetu, že se už toho materiálu nedotkne. Bere tyto své šperky jako pomníček těch kraviček, tady na zemi. Vzpomínka, že tu kdysi byly... Tak jako po lidech něco zůstává... V průběhu let doplňovala svými šperky oděvy na módních přehlídkách a spolupracovala s módními návrháři, avšak více jí vyhovuje svět ticha jejího ateliéru.

Hra barev a tvarů

Lucie Skálová

Výstava poetických a kreativních obrázků grafičky a výtvarnice Lucie Skálové. Sama o sobě říká, že je minimalista, realistický poetista a kreativní kreacionista. Vystudovala Střední umělecko-průmyslovou školu v Brně, obor Užitá fotografie. Převážně se věnuje grafickému designu a tvorbě vektorových ilustrací (grafika vytvářená na počítači). Čas od času se vrací i ke klasickým výtvarným prostředkům, jako akvarel a olej. Přestože jí v současné době nejvíce jako výrazový prostředek vyhovuje paleta a nástroje Adobe Illustratoru (počítačová grafika), občas se navrácí k akvarelovému štětcí či k tubičkám olejových barev a plátnu. Bydlí a pracuje na Vysočině, ráda se kouká na krásy kolem a následně si hraje s barvami a tvary.

ŘÍJEN 2018

Skutečný život je o něčem jiném

Miroslava Oberreiterová

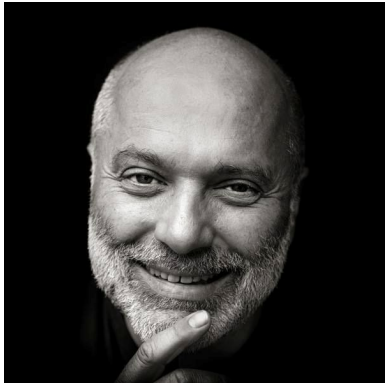
Výstava malířčiných olejomalb svědčí o zápasech detailů a celku, zemité podstaty barevnosti a snové modře i nebarevné průzračnosti. Oberreiterová dokáže zaplnit plochu obrazu několika rovinami, které se prolínají a významově přesahují. Umí barvou vyjádřit smutek i radost, rozladění i nadšení rozzářených očí. Syžety jejích her vystupují z vesmíru pachtění, aby dostaly obrysy donkichotovské marnosti, úzkosti pod sloupy katedrál, destrukce maškarních plesů a loutkových her a ve výslednici daly tušit, že skutečný život je o něčem jiném. Uznávaná malířka Miroslava Oberreiterová v roce 1985 ukončila studium na Střední Uměleckoprůmyslové škole v Brně, obor grafika a design. Pracovala v ateliéru profesorů Ivana a Dalibora Chatrného. Od roku 1987 se intenzivně věnuje malbě a to především olejomalbě, ale také akrylu i pastelů. Její výstavní činnost je velmi bohatá, vystavuje nejen v České republice (např. Parlament ČR), ale i v Holandsku, Francii, Itálii (Výtvarné symposium města Fanano). Významnou výstavní realizaci měla v Národní galerii Seychelské republiky, kde byla na půlroční studijním pobytu a její dílo se stalo součástí unikátní sbírky Národní Galerie Seychelly (1995). Od roku 2001 vystavuje, a tvoří současně v Praze a v USA, kde je zastoupena v několika galeriích států Florida a New York. Mezi její další umělecké činnosti patří divadelní scénografie a kostýmní návrhářství, zajímavé realizace např.: Radůz a Mahulena – Zemské Národní divadlo v Olomouci, nebo Othello – Divadlo v 7 a půl v Brně. V roce 2006 se stala vítězkou Art festivalu v Českých Budějovicích, udělení první ceny bylo uskutečnění výstavy v Univerzitní knihovně Fout Lauderdale (2007). Obrazy Miroslavy Oberreiterové jsou zastoupeny v mnoha soukromých sbírkách: sbírka pana režiséra Miloše Formana, sbírka Valašského krále Boleslava Polívky, u bývalého ministra kultury Pavla Dostála).

LISTOPAD 2018

Obrazy – kresby - architektura

Radko Květ

Výstava, kde se představí Radko Květ, významný brněnský architekt, svými počítačovými kresbami - něco mezi architekturou a výtvarnem. Radko Květ předvádí architektonické prezentace jako výtvarný záměr, mnohdy s unikátními technologickými postupy, např. počítačové tisky a fotografie na plátně. Závěr malé, ale jistě inspirativní výstavy pak tvoří skutečně volná tvorba "nedělního" malíře a výtvarníka, hledače, provokatéra, osobitého vášnivého člověka, který nezapře živočišný zájem o krásu ženského těla, ale i krásu architektury a krajiny. Radko Květ se narodil v Třebíči a po absolvování gymnázia na Slovanském náměstí nastoupil na Fakultu architektury VUT, kde v roce 1980 absolvoval. Poté působil v Brnoprojektu (1981-88). Od roku 1991 vede svou vlastní architektonickou kancelář. V letech 2000-09 externě spolupracoval s FA VUT.

PROSINEC 2018

Energie života

MgA. Jan Spěváček

Výstava mimořádně talentovaného a uznávaného brněnského malíře a výtvarníka Jana Spěváčka. Příznivcům výtvarného umění je znám jako příslušník již etablované střední generace. Studia v ateliéru prof. Ak. Mal. Jiřího Načeradského lze považovat za garanci řemeslně zvládnuté techniky. Uspořádal přes čtyřicet samostatných výstav a podobného počtu výstav skupinových se zúčastnil. Je zakládajícím členem skupiny Prague Stuckists, která se hlásí k celosvětovému hnutí stuckismu, vyhrazujícímu se vůči ryze konceptuálním tendencím v umění. Výstava skupiny Prague Stuckists v těchto dnech probíhá na Špilberku. Převážná část malířského úsilí Jana Spěváčka souvisí s krajinomalbou v níž navazuje na českou krajinářskou školu. Od roku 1998 se začal profilovat jako malíř s

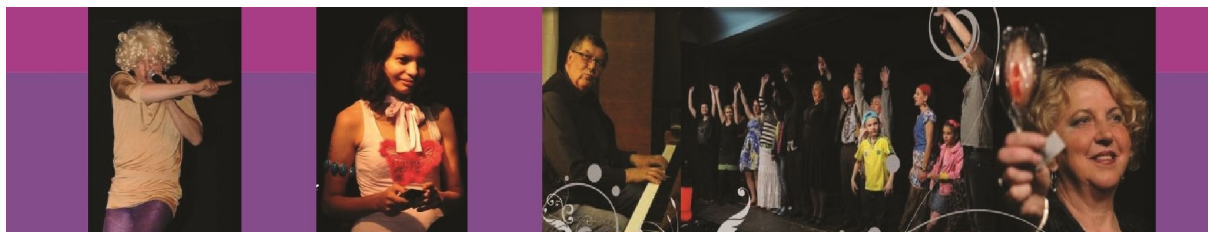
neutuchajícím, až obsedantním zájmem o krajinu vod. Postupně prochází fázemi od meditativního symbolismu a téměř lyrické abstrakce k niternému minimalismu. V posledních letech se stále častěji nechává unést velkoformátovým plátnem s expresivním přístupem a vlastním pojetím drippingového gesta. Vodní hladiny chápe více jako plochu děje, než jako téma. Jsou mu zrcadlem duševní aktivity a vnitřního usebrání, nebo vnějšího zkoumání. Postupně se uchyluje k razantnějším tahům, občas graduje bravuru své malby až na samou hranici sémantického vyjadřování. Voda (barva) na plátně opravdu stéká a kde se objevuje na vodní hladině šplouchnutí, tam Spěváček barvu z kelímku opravdu vyšpláchně. Na divákovy smysly působí elementární materiální charakteristikou. Přestože Spěváček není expresivním malířem ve své nátuře, v posledních letech rozvíjí tuto polohu malby jako výraz energie života. Často ve střídavě groteskním pojetí. Ani zde však nezapře sklon ke kontemplaci. Zajímá ho energie v tahu štětce či lince. Nepřímo tak lze vysledovat jeho vztah k filozofii a malbě Orientu. Figurální stafáž, která se objevila na jeho meditativních hladinách, je vyjádřením intelektuálních potřeb všech bytostí. Život je zde předkládán jako otázka po dění a smyslu, ale též jako zákonitá tendence a potence tvořícího se vesmíru. Nedílnou součástí Spěváčkovy tvorby je kresba, ilustrace a litografie. V kresbě znají příznivci umění převážně jeho akty, ale věnuje se i portrétní kresbě. Jeho jednoduchá linka v sobě ukrývá prožitek okamžiku. Podle potřeby si hraje s její dynamikou a někdy až drzou jednoduchostí. Bravurně ovládá i kresbu štětce. Na výstavě nám prezentuje spolupráci se svým čtyřletým synkem, u nějž zatím sotva můžeme mluvit o talentu, nelze si však nevšimnout jeho neskutečného nadšení pro kresbu samotnou. Uchvacuje nás Vítkova bezprostřednost a příběhovost jeho kreseb. Vítek u kreslení nepřestává vyprávět a vést fiktivní dialogy, často až se surrealistickým podtextem. Samým nadšením se při kresbě téměř dostává do transu. V pravidelném rytmu poskakuje až tančí. Jeho komentáře ve formě samomluvy otce inspirovaly k pokusu spojit své, víceméně studijní kresebné přístupy s nezátíženou fantazií a svižnou uvolněností. Z kreseb dýchá společná rodinná pozitivnost a radostivost.

Děkujeme Vám, že jste součástí naší kulturní komunity!

Divadelní projekty.

ROZKOŠ

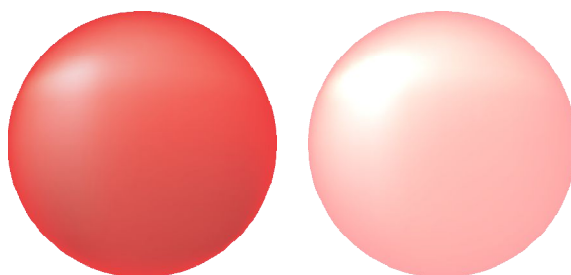

Partnersky spolupracujeme se spolkem **ROZKOŠ bez RIZIKA, z. s.** a každoročně tato spolupráce vyústí divadelním představením na klubové divadelní scéně Třináctky. Pokaždé se jedná o inspirativní zážitek. Nejinak tomu bylo také v listopadu loňského roku 2017. Divadelní soubor **ROZKOŠ** předvedl s plnou vervou svoji novou divadelní hru **TAŤKOVÉ A KUKAČKY** aneb **VŠICHNI JSOU ÚCHYLOVÉ.** Tato veleúspěšná divadelní hra je výjimečné představení nejen formou, ale i námětem. Opouštíme na chvíli ryze ženský svět a podíváme se, jak se (ne)daří současným mužům a co vše pro ně může znamenat jedna návštěva travesti show. Obraz otců, který inscenace přináší, není zrovna lichotivý. Padlému managerovi, jehož děti jsou umístěny do dětského domova, sekunduje otec-gambler, okrádající o úspory vlastní novorozeně, či otec v rodině absentující, jemuž dcera telefonicky sděluje zprávu o tom, že jí rostou prsa a dotazuje se, kdy se otec domů konečně vrátí.

Ochotnický divadelní soubor **ROZKOŠ** funguje v rámci ROZKOŠE bez RIZIKA jako součást terapie pro klientky sdružení. Spolek celkem uvedl už dvanáct autorských divadelních her a například **Tragédie na Mississipi** z roku 2016, kterou jsme ve Třináctce také v tomto roce uvedli, získala na divadelním festivalu **Hobblík** v Hodoníně ocenění za hudební složku inscenace a představitelka role Belle Star obdržela cenu uznání. „Cílem divadelních aktivit ROZKOŠE bez RIZIKA je dostat nahoru – na pódium – ty, co se cítí být dole, na dně nebo skoro na dně,“ říká **Hana Malinová**, principálka souboru. Jedná se o zcela výjimečný projekt, který je škoda si nechat ujít! Řídí se mottem: „**Kdo nedělá nic pro druhé, nedělá nic pro sebe.**“ Johann Wolfgang Goethe.

MALÁ KLAUNIKA - dramaterapie

Divadlo Klauniky Brno realizuje na klubové scéně Třináctky dramatickou dílnu - kroužek dramatické výchovy/dramaterapie, jehož se společně účastní dospívající děti ve věku od 12 do 18 let – tedy teenageři či pubertáci, chcete-li – a lidé s mentálním postižením. Tento originální projekt se koná pod vedením zkušených herců, teatroterapeutů, choreografů, výtvarníků a pedagogů. V této dílně dochází k velmi zajímavým setkáním, k velmi zajímavým zážitkům, k pochopení zatím utajeného a zejména k lepšímu poznání sebe sama... Projekt se koná za podpory Ministerstva kultury ČR. V prosinci loňského roku 2017 se tato činnost zúročila a konalo se několik báječných divadelních večerů, kde mohli příznivci Třináctky shlédnout několik představení.

Voličská kampaň Strany mírného pokroku v mezích zákona, tedy přírodního. Tento projekt je zcela jedinečnou integrační aktivitou, pro níž byla zvolena forma divadelního happeningu. Happening je výsledkem společné činnosti zdravých a handicapovaných osob, umožňuje otevřený náhled do světa mentálně postižených a nastavuje zrcadlo světu, který zdravým připadá běžný.

Pohádky v hantecu. Neodolatelné divadlo, věnované **Frantovi Kocourkovi**, brněnskému gladiátorovi. Jsou to spíše pohádky pro dospělé a teatrální nezbedný zážitek. O neposlušných kůzlátkách, Císařovy nové šaty, Oubušku z pytle ven, Šípková Růženka a O dvanácti měsíčkách. Znamé pohádky jsou v podobě, v jaké jste je ještě nezažili. Představení je proloženo písněmi v brněnském hantecu.

